

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

w sprawie **T.W.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2023 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt V Ka 1139/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Rykach

z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt II K 205/22.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środku karnym z art. 41a § 1 k.k. i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w tym
zakresie.**

UZASADNIENIE

T.W. został oskarżony o to, że: w okresie od daty dziennej nieustalonej maja 2021 roku do 7 maja 2022 roku w B. woj. [...] znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją matką H.W. oraz siostrą W.W. w ten sposób, że wielokrotnie będąc pod wpływem

alkoholu, bez powodu wszczywał awantury domowe, podczas których wyzywał je słowami wulgarnymi, uznawanymi powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia, wyganiał z mieszkania, szarpał i popychał oraz rzucał w kierunku W.W. sprzętem użytku domowego, tj. o popełnienie czynu z art. 207 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Rykach w dniu 18 października 2022 roku w sprawie o sygn. akt II K 205/22 wydał wyrok, mocą którego:

I. oskarżonego T.W. uznał za winnego tego, że: w okresie od daty dziennej nieustalonej maja 2021 roku do 7 maja 2022 roku w B. woj. [...] znęcał się psychicznie nad swoją matką H.W. oraz siostrą W.W. w ten sposób, że wielokrotnie będąc pod wpływem alkoholu, bez powodu wszczywał awantury domowe, podczas których wyzywał H.W. i W.W. słowami wulgarnymi, uznawanymi powszechnie za obelżywe, groził im pozbawieniem życia, wyganiał z mieszkania oraz w dniu 7 maja 2022 roku rzucił w kierunku W.W. sprzętem użytku domowego, tj. popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. i za czyn ten, na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 k.k. w zw. art. 35 § 1 k.k. wymierzył karę 2 lat ograniczenia wolności, zobowiązując go w czasie odbywania tej kary do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w czasie wykonywania kary.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 stycznia 2023 r. sygn. akt V Ka 1139/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec T.W. środek karny w postaci zakazu przebywania w miejscach służących do konsumpcji alkoholu; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego T.W. w wydany wyrok, mającym w tej mierze charakter reformatoryjny środka karnego w postaci zakazu przebywania w miejscach służących do konsumpcji alkoholu bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakazy

wymienione w art. 39 pkt 2 - 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środka karnego”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący wskazując, że Sąd Okręgowy w Lublinie, poprzez orzeczenie na podstawie art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. wobec oskarżonego T.W. środka karnego w postaci zakazu przebywania w miejscach przeznaczonych do konsumpcji alkoholu z pominięciem wynikającego z treści art. 43 § 1 k.k. obowiązku określenia czasu obowiązywania tego zakazu, dopuścił się istotnego uchybienia. Przeoczenie przez Sąd Okręgowy w Lublinie ustawowego wymogu określenia czasu trwania zakazu wymienionego w art. 39 pkt 2b k.k. należy bowiem uznać za rażące uchybienie przepisom prawa karnego materialnego. Przy tym bez wątpienia dalece niekorzystnie kształtuje sytuację skazanego skoro brak określenia czasu obowiązywania środka karnego przekształca go, wbrew woli ustawodawcy, w środek bezterminowy (por. przywołany w kasacji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2022 roku, sygn. akt IV KK 696/21, LEX nr 3405192).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i przekazaniu temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym.

(WB)

[f.n]